

1.

"הוא בחור נפלא," דוד שמעון הבטיח לאבא בפעם החמישית. "אדם עדין, רגוע, לומד מצוין. בכל המבחנים שלו הוא קיבל עד היום מעל תשעים ותשעה אחוזים, כלומר רק מאה. הוא שקדן, לומד כל היום וחצי מן הלילה. יש לו שעות שינה קבועות ונראה שהוא ישן באמת כדי לשמור על הכוחות של עצמו וכדי שיוכל להמשיך וללמוד למחרת. גם החברים מדברים עליו רק טוב."

לא ידעתי אם דוד שמעון, גיסו של אבא, גמר את המשפט או שהוא נעצר כי אבא כיחכח בתגובה.

"התיאור שלך נשמע באמת מצוין," הקול של אבא היה ספקן מעט, "אני מבין שהוא טיפוס בוגר ואחראי," אבא העיף מבט אלי, בתו הבכורה שמעולם לא אמרו עליה שהיא בוגרת, וגם לא היתה אחראית במיוחד, והמשיך לדבר. "מה אמרו על זה שהוא לא ישראלי?"

דוד שמעון חייך. החיוך שלו הצליח לעבור אל תוך הטלפון של אבא, ומשם להדביק גם אותי.

"הוא מנומס מאוד, אבל הצליח להשתלב כאן נהדר. ממש לא מרגישים את ההבדל בינו לשאר הישראלים, והוא אפילו דומה יותר לישראלים מאשר

לחוצניקים אחרים.

"הוא לא מפונק?" אבא הסתכל על החיוך שלי והחזיר לי אחד כזה. אני כיווצתי קצת את האף, בהבעה מתפנקת משלי.
"יואל", הדוד נזף בו, "לא כל החוצניקים מפונקים. בכל אופן, לא שמעתי דבר כזה. רוצה שאברר לך עוד?"
"אני אשמח. כן, תודה."

השיחה התנתקה ואבא נשען אחורנית בכסאו, מתח את הרגליים שלו קדימה ואת הידיים לצדדים.
"מה את אומרת, חוותי?"
אני הייכתי אליו.
"חששתי לשמוע על חוצניקים. אבל הוא באמת נשמע בחור מוצלח מאוד.
מה את אומרת?"
"אני סומכת עליכם."

אחר כך אבא הלך לחדר העבודה של אמא, והם שוחחו ביניהם. אני בינתיים שטפתי את הכלים. כשהטלפון שוב צלצל רק בדקתי שזאת לא שום חברה שחפשה אותי. זה היה שוב דוד שמעון, ואני החלטתי ללכת לישון.

"דוד שמעון חזר עם אינפורמציה מאוד טובה על הבחור," אמא סיפרה לי בבוקר, בזמן שהיא סירקה את מרים.
"יופי," ניסיתי בכוח לא לדמיין את עצמי כלה. זה לא היה קל, כי הדמיון שלי לא ביקש רשות לפני שהוא צייר לי מעגלים ורקדים בחצר הסמינר. אבל הצלחתי לעצור בזה, חנקתי את המוח שלי לחשוב על הבוחן בכתובים שאמור היה להיות באותו היום.
"הם גם חזרו עם תשובה חיובית," הידיים של אמא התאמצו למתוח את התלתלים הרטובים של אחותי. היא החזיקה את הגומיות בין השיניים וקצת קשה היה להבין אותה. "אנחנו נברר עוד קצת, אבל את, תתכונני לפגישה בימים הקרובים."

שכחתי לרגע מהמבחן. המעגלים בחצר הסמינר שוב הסתובבו. אפילו שמתי לב שאני מחייכת. את שאר ההתארגנות הרגילה של הבוקר עשיתי כלאחר יד. הראש שלי היה עסוק בחישובים ודמיונות.

עד הצהריים ההתלהבות שלי הצטננה מעט, והתחלתי לחשוב בראש צלול יותר.

כשאמא יצאה מחדר העבודה ופנתה לאכול את ארוחת הצהריים התיישבתי לידה, ושאלתי אותה את מה שהטריד אותי עד לאותו הרגע.

“הוא יודע עברית היטב, או שהוא מדבר כמו עולה חדש?”

אמא הנהנה בראשה כבר מהמחצית הראשונה של השאלה. הבנתי שהיא מתכוונת לכך שהוא יודע עברית טובה.

חיכיתי כמה שניות, ולפני שאמא בלעה את הקציצה עם האורז, שלפתי את השאלה הבאה.

“וההורים שלו? איזו שפה בכלל מדברים בטאורד?”

“ההורים שלו יודעים עברית,” אמא ענתה לי. המזלג בידיים שלה היה עמוס באורז וגם בחתיכה של כרובית מטוגנת, אבל היא ענתה לי בסבלנות.

“סבא וסבתא שלו מצד אמא עשו עלייה. הם גרים בארץ. ההורים מדברים עברית. ובטאורד מדברים אנגלית.”

תמיד השקעתי בשיעורי האנגלית. כשחברותי שאלו אותי אם אני מתכננת להתחתן עם בחור אמריקאי עניתי להן שממש לא. אהבתי להשקיע ולהצליל, והאנגלית היתה אתגר שבהחלט דרש את ההשקעה הזו. עכשיו, כך הרהרתי בסיפוק, אקצור פרי נוסף בזכות המאמץ שלי, ואצליח לדבר עם המשפחה המורחבת של החתן שלי. כלומר, אם באמת השירוך הזה יצא לפועל.

אמא בלעה את הכרובית עם האורז. “השדכנית אומרת שהוא רוצה לגור בארץ. אבא ואני העדפנו בחור ישראלי, מלכתחילה, אבל אחרי מה ששמענו

עליו, היא נעצרה וחייכה אלי.

הבטן שלי התכווצה קצת בהתרגשות.

"יש לו סבא וסבתא כאן, ודודים. וההורים שלו מגיעים לארץ כמה פעמים בשנה. זה יהיה בסדר."
 נשענתי על קיר המטבח ובהיתי קדימה. רק כשאמא הניחה את הצלחת בכיור וכמעט יוצאה מהמטבח שאלתי עוד.
 "איך קוראים לו, בכלל, אמא?"
 אמא הסתובבה, כמעט צחקה אלי. "איך שכחתי? קוראים לו שאול. שאול מלאכי."

אני מניחה את יצחקי בעגלה שלו ומנשקת בזהירות את המצח שמתקמט לרגע. מפסיקה לנשום לשניה ורבע, עד שאני בטוחה שהתינוק שלי עדיין ישן, למרות המעבר, ומנערת את הידיים.
 הדבר הכי מבולבל בעולם זה כנראה אמא בסוף חופשת הלידה שלה. מצד אחד, הידיים כואבות לה משלושה חודשים של החזקת התינוק כמעט ברצף. כמה שעות ביממה יצחקי ישן בעגלה שלו או בעריסה שקנינו במיוחד בשבילו? אולי ארבע, במצטבר.
 כמה שעות החזקתי אותו בשלושת החודשים האחרונים? לפי החשבון שלי זה כאלף ושמונה מאות שעות. לא מעט בכלל, והגיוני שארצה לשחרר קצת את הידיים האלה.
 ביום שהוא ילך למעון החיים שלי יחזרו אלי. מצד שני, איך אוכל לעזוב אותו בכלל?
 כששאול מגיע הביתה יש אפלולית בחדר, ואני מנגבת את קצה העין.
 "איך עבר היום, חוי?" הוא שואל אותי, "את נראית מותשת."
 "היה בסדר," אני נאנחת ומתחילה לפרט, "יהודיתי אכלה הכל, מאיר לא אכל כלום ושירי היתה עייפה וצרחת חצי ערב. בסוף היא נרדמה עם בגדי, בלי אמבטיה וכלי ארוחת ערב."
 שאול נאנח איתי ביחד.

"אני לא מצליחה להתמודד איתם."

בעלי שותק, ואני תופסת את עצמי.

"סליחה, שאול. איך עבר עליך היום?"

הוא מתיישב על הספה, חולץ את הנעליים בתנועה המוכרת לי כל כך. "היה טוב מאוד," הוא מנגן, שאריות מבטא טאורדי בולטות לי פתאום במילים שלו.

"יופי," אני שמחה בשבילו.

מהעגלה יצחקי מייבב, ואני מרימה אותו שוב. נושמת את ריח הפליטות החמוץ מהבגד שלו.

"אני הולכת לרחוץ את יצחקי, יש אורז עם חלב בסיר. תיקח לך לבד?"

"מצוין," שאול פונה לכיוון המטבח.

"ושאול," אני אומרת לו מהפרוודור, "לא בא לי לחזור מחופשת הלידה. ואני גם שונאת את העבודה בדפוס, אתה יודע."

אחר כך אני ממלאת מים בכיור האמבטיה, מכניסה לתוכו את התינוק שלי ושינינו משחקים בהשפצרות. מתמוגגת מהצחוק שלו, מחייכת אליו. רואה את עצמי במראה וצוחקת אל מול הפרצופים המוזרים שאני עושה לתינוק שלי. פלא שהוא צוחק ממני? תינוק חכם.

אבל אין סיכוי שאני אשאר בבית עם התינוק שלי. אין סיכוי בעולם. קודם כל, זה לא מתאים לי. אני בנאדם של חוץ, של חברה, של אתגרים. בבית אני אישחק מהר מדי.

חוץ מזה, העניין הכלכלי, אם לנסות לקרוא לצורך בכסף, או באוכל, במילים יפות. אני מפרנסת יחידה. שאול לומד יום שלם, ואין לנו שום אפשרות לשרוד אפילו חודש אחד נוסף בלי העבודה שלי.

"את רוצה להאריך את החופשה?" שאול ממלא את פתח חדר האמבטיה בזמן שאני עוטפת את יצחקי במגבת רכה.

"הלוואי," אני אומרת לדמות שלו שאני רואה דרך המראה. אחרי רגע אני חוזרת בי. "האמת היא, שהייתי שמחה לחזור לעבודה אחרת." "עבודה אחרת?" הוא מרים גבה.

אני מסתובבת אליו. "שאלו, אני שונאת את הרפוס הזה, שונאת את העבודה שם. הלוואי ואמצא מקום אחר לחזור אליו."
 "מה היית רוצה?" הוא שואל אותי. יש בקול שלו הרבה חשש. אולי גם חוסר אמון.

"משהו שדורש גם קצת יצירתיות," אני אומרת לאט לאט, מנסה לחשוב במהירות על דוגמה מוצלחת. "אולי חברת מיתוג, או משרד פרסום. אולי אפילו להתפתח כגרפיקאית עצמאית."
 "נו נו," הוא עונה לי בטון מפקפק, "להתפתח כעצמאית זה סיכון גדול מדי."

נכון. אין לי מושג איך להתחיל לגייס לקוחות ומהיכן הם אמורים לדעת על קיומי. מעניין איך אמא גייסה את הלקוחות הראשונים שלה.

"אז משרד מיתוג, או פרסום," אני חוזרת בעקשנות.
 "זה באמת רעיון טוב. את תהני מזה יותר?" הוא שואל.
 אני מהנהנת. מזהה את הפחד שלו שהוא מצליח להסתיר מאחורי המילים התומכות, המעוררות.

"אז לכי על זה," הוא מחייך אלי, לא נראה שהוא יודע בעצמו שהחיוך שלו קצת רועד בשוליים, "אני אעזור לך בכל מה שצריך. ואת תצליחי. אני עוד זוכר שאמרו לנו לפני החתונה שאת התלמידה הכי מוצלחת במסלול."
 משהו בלב שלי מתרחב.

אני מניחה את יצחקי על הספה, מלבישה לו את הבגדים בזריזות. מתחיל להתקרר קצת בחוץ.

וכשהוא מחייך אלי בפה פעור וחסר שיניים, אני שוב חושבת שעדיף להישאר איתו בבית. איך הוא יסתדר במעון. מי יחזיק אותו כל היום. ואני לא מוכנה שהוא יבכה כמו תינוק נטוש שאמא שלו עובדת והמטפלת שלו מאכילה ילד אחר עכשיו.

החיים שלי יחכו עוד קצת, אני רוצה להיות עם התינוק שלי עד שיגדל. אחר כך, כשהוא אוכל, אני מסתכלת על השפתיים המתוקות שלו, על

הכיוון העדין שלהן כשהוא מוצץ בשקיקה. כמעט מבטיחה לעצמי להישאר איתו כל היום, לנצח, ודי.

אבל אחרי שהוא נרדם על הידיים שלי, עובר למיטה ומתעורר, ונרדם מחדש רק אחרי דקות ארוכות של נדנוד בלתי פוסק על זרועותי העייפות, אני נזכרת שוב שאין ברירה ואצטרך להשאיר אותו במעון בזמן שאלך לעבוד.

שרי בוכה מתוך שינה, ושואל הולך לחדר הילדים. אחרי כמה דקות הוא חוזר מהחדר, עכשיו שורר שם שקט.

"תביאי לי את יצחקי, חוי, הוא מבקש, "ולכי לישון. אני אבוא גם כן אחרי שהוא יירדם."

"אבל אתה צריך לקום מוקדם מחר, אני מסרבת.

"יהיה בסדר, הוא מבטיח לי.

"כל היום למדת, אתה עייף יותר ממני, אני מתעקשת, אבל הקול שלי נעשה שטוח יותר. גם הנדנוד של יצחקי נעשה איטי להחריד והוא זו מעט ומצייץ.

"נו, תביאי אותו, שאול לא מתווכח, הוא רק מושיט את ידיו.

אני מעבירה אליו את התינוק, הולכת לחדר ומתכסה בשמיכה עד מעל הראש. אפילו תודה לא אמרתי לבעל המסור שלי.

שתי דקות אחר כך, יצחקי נושם קצובות במיטה שלו, ושואל עולה על המיטה, הולך לישון.

"איך הצלחת?" אני שואלת אותו.

"לילה טוב, חוי, בעלי המוצלח עונה לי.

"תודה, שאול, אני מנסה להכניס את כל הכוונה במילים שלי.

אחר כך אני נרדמת, כנראה. חולמת על עבודה במשרד רחב ידיים הצבוע בוורוד-לבן עם נגיעות ירוק תפוח. חברות מהסמינר מדברות מסביבי

13 נידונה לנישולן

על מיתוג, ואני מכינה כרזה ענקית שבמרכזה דוברכן מקפץ בחבל. ליד
המחשב שלי מודבקת תמונה משפחתית יפה של ארבעת הילדים, כולם
מחייכים ושמחים.
ואז יצחקי בוכה, ואני מתעוררת.